

Poffers-index

Tot op de huid

Christiaan Bakker

En wat vond je ervan?”, vraag ik nieuwsgierig naar het oordeel over mijn culinaire inspanningen.

„Het is zo lekker als twee poffers, papa”, pruttelt de vierjarige met halfvolle mond. Daar komen mijn wraps niet slecht van af. Een aardige score in zijn ‘poffers-index’. Al het eetbaars legt hij sinds een week langs deze zelfbedachte virtuele meetlat. Hoe hoger het aantal poffers, hoe beter het is. Het hoogste behaalde aantal poffers tot nu toe staat op naam van de zelfgebakken pizza van mijn vrouw.

Een index is eigenlijk een best slimme manier om orde (voor jezelf of anderen) te scheppen en te kun-

nen vergelijken. Zo blijkt de Big Mac-index, een rangschikking van de prijs van een Big Mac in een land, een vrij betrouwbare methode om de koopkracht in te schatten. Een ‘triple A-rating’ wil elk land als beoordeling hebben van de belangrijkste kredietbeoordelaar. Hoe hoger de score, hoe zekerder dat je je uitgeleende geld van dat land weer terug krijgt. Best handig.

In de zorg werken we ook veel met indices en scores. Sommige lijstjes zijn daarbij bewezen nuttig, zoals de Wells-score voor een diepveneuze trombose. Door het aflopen van vragen op het scorelijstje kan de huisarts betrouwbaar een inschatting maken over de kans dat het bij

u een trombose kan betreffen. En welk vervolgonderzoek dan eventueel wel of niet nodig is.

Voor psoriasis is er een score-index over de uitgebreidheid van de huidziekte. Dit heet de PASI-index en kan bij het monitoren van het beloop van de ziekte van nut zijn. En het kan helpen het effect van therapie te meten.

Verder is er de enkel-arm-index, die een indruk geeft over de staat van de bloeddrukken in het onderbeen (door die te vergelijken met de druk in de arm). In het geval van eczeem zijn er vele scorelijsten om de ernst in te schatten; wat eigenlijk al aangeeft dat er eigenlijk aan elke iets mankeert.

En dan zijn er ook nog scorelijsten om de zorg zelf te beoordelen; vele degelijk, maar ook enkele wat meer kwetsbare. In het laatste geval

Een index is eigenlijk een best slimme manier om orde te scheppen

zie je ziekenhuizen het ene jaar onderaan bungelen op de tachtigste plek en het jaar erna in de top vijf verschijnen, of vice versa, zonder dat er inhoudelijk iets aan de zorg is veranderd. Dit zegt waarschijnlijk meer over de test zelf dan over de huizen, realiseer ik mij.

Positief denkend, en in mijn ogen waarschijnlijker dan heel goed of heel slecht, is dat de ziekenhuizen in Nederland allemaal goede, degelijke zorg leveren. Daardoor zijn de onderlinge verschillen miniem en sta je zomaar of in het linker- of in het rechterrijtje.

In deze tijden denk ik ook even aan de index over de staat van de gezondheidszorg in de wereld, waar Nederland immer hoog scoort.

Maar dan: een oorverdovend gesmak, gekwetter en gemaal. Ik ontwaak uit mijn gedachten. We zijn aanbeland bij het fruittoetje en ik draai, prettig gespannen, naar links. Ik hoor een uiterst serieuze gedragen kleuterstem: „Het aantal poffers is....”

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe